

— Пъсеньта, тя ми го доведе, — милваше той Мицка, — кжде щѣхъ да го позная инакъ! . . . Чакъ отъ дома иде, отъ нашата земя, отъ робската . . .

Топли, едри сълзи облѣха лицето на майсторъ Веселина. Той прегърна Мицка, тръгна по стълбитѣ и зашепна:

— Тука си, у чичови си Веселинови, Мицко. . . Отъ тамъ ви изпждиха — ний тука ще ви приберемъ. . .

Мицко гледаше учудено. Сякашъ питаше съ голѣмитѣ си, сини очи:

— Ще ни пустнатъ ли да си идемъ у дома, а? Кога ще ни пустнатъ?

Симеонъ Андреевъ

ПАЛЯЧЕ

„Като моето паляче,
съ златни зилчета въ ржце,
съсъ засмѣно лице,
съ бѣли зѣбки две редици,
съ руси хубави кждрици,
съ гугла алена съ звѣнче —
нѣма никое момче!

Дръпна ли му теловетѣ,
на хоро се заловете!“
Тѣй се хвали малъкъ Асьо
и палячето наглася.
Но изведнажъ той се вгледа:
„Чакай, има тукъ повреда!“
и започна да поправа,
часть по часть да разглобява.

Ето — вече погледнете:
розовитѣ дрешки снети,
гугличката е разпрана,
на главата зѣе рана.
И глава, ржце, крачета —
всичко стана на парчета.
„Ще изкарамъ и талаша,
хичъ не искамъ да се плаша.
После бързо, бързо азъ,
пакъ ще го зглобя завчасъ“.
Но дали го е зглобилъ?
— Видѣ, колко бѣ сгупилъ . . .
Асьо взе тогазъ да плаче
за умрѣлото паляче.

Ст. Цанкова — Стоянова.